

Vida Taufer | Češmin

Češmin ob gozdu spet oči odpira,
s pomladnim vetrom rahlo šelesti.
Na vse strani boječe se ozira,
z bodečimi rokami se lovi.

Sijaj zelenja roke mu pokriva,
rumeni soj mu sije iz oči.
V brezbarvnost zraka svoj pogled preliva,
v zavese bledega neba strmi.

Na njih izginja daleč nad gorami
svetlobni sij; počasi se temni.
Vonjava moja trudno dušo dramí,
češminov vonj po zraku valovi.